

EDINJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 5.

V četrtek 30. prosenca.

1851.

Edina pot v nebesa

ali

podučenje od razločkov prave katolske vere
memo drugih nekatolskih ver.

(V pogovorih med duhovnim pastirjem in vernikom.)

Spisal Peter Hicinger.

Osmi pogovor.

Nauk od svetiga pisma in ustniga izročila.

D. Ker je katolska cerkev od Jezusa Kristusa njegov nebeski nauk prejela, da ga vedno zvesto ohrani in skerbno oznanjuje, je zdaj prašanje: kje cerkev Jezusov nauk ohranjen ima? ali z drugo besedo: kje se še vselej najde vse to, kar je Jezus Kristus učil?

V. V svetim pismu in ustnim izročilu.

D. To sta kakor dva zaklada, kjer so nebeske dragine ohranjene; to sta kakor dva studenca, iz katerih se živa voda zveličanskih resnic zajema. Pa pogledati je posebej: Kaj je s. pismo?

V. S. pismo so vse tiste bukve stare in nove zaveze, ktere so sveti možje od s. Duha navdihnjeni pisali, in ktere je cerkev za take spoznala in poterdila.

D. To je tedaj s. pismo. Glejte tukej najdete veliki razločik med svetim pismom in drugimi svetimi bukvami, da s. pisma preroki stare zaveze in učenci Jezusa Kristusa niso sami iz sebe pisali, ravno tako, kakor po besedi nekiga svetiga učenika niso sami iz sebe nebeskih resnic govorili ti od Boga poklicani možje. Že v to, da so ti sveti možje pisali, jih je večjidel Bog sam nagnil, ali jim je povelje dal, ali je saj prilžnost in okolnosti tako napeljal. Dalje jim je v tem, kar so pisali, s. Duh na strani stal; jim je, kar je bilo skrivnostniga in neznaniga, razodel; jih je v tem, kar so sami spoznali, vidili ali slišali, zmote obvaroval, in sploh jih je on vodil v tem, kaj, kako in koliko de so pisali. De so s. pisma s tako posebno božjo voditvijo pisane, nam njih pisatelji v časih sami povedo; da nam spoznati tudi Jezus Kristus in njegovi apostelnji. Zakaj je pač Jezus

tako terdo rekel: „Nobena cerka, nobena pičica ne bo prešla od postave, dokler se vse ne spolni“, razun za tega voljo, ker s. pismo ni zgolj človeško delo? In beseda s. Pavla je: „Vse od Boga vdihneno pismo je dobro v podučenje, opominjevanje in svarjenje“. Od pisem apostelnjov in učencov Jezusovih pa posebej velja letó, da so oni sploh pričali, da ne oznanjujejo človeške modrosti, ampak božjo modrost, ktero so od Kristusa prejeli, in je s. Duhu dopadlo jim jo dajati: in de oni niso nič razločka delali med svojo ustno besedo. S. Pavel piše: „Deržite izročeni nauk, ali ste ga po ustih ali po pismih nasih prejeli“. Sveta katolska cerkev pa je svete pisma tudi vedno kakor od s. Duha vdihnjene častila.

V. To mora pač vsaciga kristjana zveseliti: v s. pismu imamo pisanje, ki smo ga prav za prav od Boga samiga prejeli.

D. Ali pa veste, ktere in koliko bukev se v s. pismu šteje?

V. Razločiti so bukve stare in nove zaveze. Bukve stare zaveze so: Petere Mojzesove bukve, bukve Jozuetove, sodnikov, Rutine, čveter bukve kraljev, dvoje kronike ali zgodob časov, bukve Ezdrove, Nehemijeve, Tobijeve, Juditine, Estrine in Jobove; dalje: psalmi Davidovi, pripovedi, pridigar, visoka pesem in modrostne bukve Salomone, in Jezus Sirahov; dalje preroki: Izaija, Jeremija z Baruhom, Ezechiel, Daniel, Ozeja, Joel, Amoz, Abdija, Jona, Miheja, Nahum, Habakuk, Zofonija, Agej, Caharija in Malahija, in dvoje bukve Makabejev.

D. Vsih vkupej je teh bukev 45: lepo veste dolgo versto. Ktere so pa bukve nove zaveze?

V. Bukve nove zaveze so: štirje evangeli, namreč s. Matevža, s. Marka, s. Lukeža in s. Janeza; s. Lukeža apostolsko djanje; štirinajst listov s. Pavla, namreč do Rimljanov, do Korinčanov dva, do Galačanov, do Efežanov, do Filipljanov, do Kološanov, do Tesalončanov dva, do Timoteja dva, do Tita, do Filemona in do Hebrejev; sedem listov s primkam katolskih, namreč s. Jakoba, s. Petra dva, s. Janeza trije, in s. Juda Tadeja, in skrivno razodenje s. Janeza.

D. To jih je vkupej 27 bukev. To število bukev s. pisma je katoliška cerkev že v prvih časih imela, kakor je iz cerkvenih zborov, spričevanja cerkvenih učnikov in poterjenja rimskih papežev spoznati; vsem dvomam pa je cerkev konec storila v Tridentinskem zboru, kjer je novovercam nasprot versto vsih bukev s. pisma imenovala. Vse te bukke s. pisma tudi greška cerkev z nami vred spoštuje.

V. Kaj evangeljci imajo drugačno število bukev s. pisma kakor pa mi katolčani?

D. Že od začetka so luterani in kalvinijani več bukev stare zaveze zavergli, namreč preroka Baruha, Tobijeve, Juditine, modrostne, Sirahove in Makabejske bukke. Luterani so verh tega še odvergli iz nove zaveze list s. Pavla do Hebrejev, 2. list s. Petra, 2. in 3. list s. Janeza, list s. Jakoba in s. Juda; list s. Jakoba je Luter celo slamnat list imenoval, ker mu ni bilo všeč, ondi potrebnost dobrih del spričano najti. Pozneje so se luterani na Nemeih sicer v to zedinili, de so vse bukke nove zaveze kakor katoliška cerkev sprejeli; vendar poslednje čase, ko je spačeno modrovanje čez vse meje uderlo, je pri njih celo s. pismo na dvom ali cvibel prišlo, zakaj ni jih skorej bukev, katerih bi ta ali drugi tistih modrijanov in pametnežev ne bil iz verste s. pisma vergel; celo je nekterim vse, kar mi sveto pismo spoznamo, le zgol človeško delo, malo ali nič razloženo od kacij družih bukev. Ni čudno letó; ker namreč cerkve ne poznajo, tudi nikjer stanovitne podpore nimajo.

V. Tedaj je pač malo potreba očitanja; v tistih bukvicah očitajo, de katolčani s. pisma nimamo in ne poznamo; sej njim samim še več bukev s. pisma manjka, in ako hočejo, naj gredo tistim od s. pisma praviti, katerim se ono zgol človeška beseda dozdeva; od letih namreč v resnici velja, de s. pisma nimajo. Mi katolčani pa, desiravno ni v vsaki hiši bukev s. pisma, po tem takim s. pismo veliko več cenimo kakor pa uni, ki se z njim toliko hvalijo.

D. Prav je vaša; pa bote po tem še več govoriti vedili, ako se nekaj pregledamo. Glejte, s. pismo pri vsem tem, de je božja beseda, ni tako umevno tudi v rečeh vere in djanja, de bi nobeniga razlaganja ne potrebovalo; že s. Peter v svojim listu toži, de marsikteri pisem s. Pavla prav ne razumejo, temuč jih v svojo zgubo napak razlagajo. Kdo, verujete vi, pa ima oblast sveto pismo razlagati, in zlasti v verskih rečeh njegov pomen razločiti?

V. To oblast ima katoliška cerkev; sej od nje velja beseda Jezusova: „Kdor vas posluša, mene posluša“.

D. Je res. Cerkev se je tudi vse čase po tem ravnala: kadar so kaki krivoverci besede s. pisma pačili ali napačno razlagali, je ona vselej njim nasprot pravi pomen tistih besed pričala. Učeni možje se sicer vsak po svoji moči znajo truditi, globočine s. pisma preiskati, vnder cerkev je vedno tirjala, de nihče ne sme njenimu in cerkvenih očetov enoglasnimu nauku nasprot s. pisem razlagati, kakor je tudi Tridentinski zbor izrekel.

V. Kako velja pa v tej reči pri evangeljcih?

D. Luter in Calvin sta veljavo katoliške cerkve zavergla, tedaj jima ni ostalo družiga, kakor s. pismo po svoji misli razlagati; sicer sta hotla, de bi nobeden nju naslednikov ne bil od nju razlaganja odstopil; pa nihče si ni dal pravice kratiti, ktero sta si bila Luter in Calvin vzela. In tako

per luteranih, kalvinijanih in zdanjih evangeljcih vsak s. pismo razlaga in razumeva, kakor hoče, ve in zna; in edinosti ni bilo in ne bo med njimi, in eden najde v ravno tistih besedah ta nauk, drugi pa vse družiga. Različnost v takošnim razlaganju je tolika, de so bile samo besede Jezusove od zadnje večerje: „To je moje telo“, po več ko 200 raznih potih razložene. Govorili so sicer novoverci, de Bog vsakiga posebej v razumenje s. pismarazsvetli, in bila je ta beseda tudi po lutrovim in kalvinovim nauku, kateri je terdil, de Bog v človeku vse vse dela. Pa nikjer ni najti v s. pismu take obljube, de bi Bog vsaciga posebej za popolno razumnost svetih bukev razsvetlil, inkušnja tudi drugač spriča, ker so novoverci malo edini v razlaganju s. pisma.

V. Zdaj pač še bolj spoznam, de evangeljci ne spoštujejo s. pisma tako kakor katolčani, ker pri njih vsak z njim dela in ga razlaguje, kakor hoče. Vunder kaj posebniga je, ker evangeljci nam katolčanam toliko pravijo, de nimamo in ne poznamo s. pisma? Sej vunder v marsikteri hiši imajo kaj bukev s. pisma; jaz imam bukke psalmov in nekaj prerokov, moj sosed ima Mojzesove bukke, drugej sim vidil Salomonove bukke, s. evangelije in apostolske liste; in kratek zapopadik s. pisma je v evangeljih in berilih, ki se o nedeljah in praznikih v cerkvi berejo, in skorej v vsaki hiši imajo, tudi v zgodbah s. pisma, kakoršne so tudi v moji hiši. Po tem takim morajo biti mende evangeljci slepi, ko pravijo, de nič od s. pisma nimamo in ne vemo.

D. Glejte, novoverci katoliško cerkev po krivim dolžč, kakor de bi svojim vernikam sploh branje s. pisma prepovedovala. Cerkev je sploh zmiraj priporočevala branje s. pisma, kakor besede toliko cerkvenih zborov in cerkvenih učnikov pričujejo; le posebej je v posebnih okolišinah kako prepoved dala, kjer se je bala, de bi se za njene vernike kak spodtiklje ne prikazal. Tako je manj učenim velevala svoje duhovne pastirje sveta prašati, ktere bukke s. pisma bi jim bile bolj primerjene brati; zakaj v nekterih bukval s. pisma so nekaj previsoke, nekaj pa takošne reči zapopadene, kakoršne bi priprosti ali hudobni ljudje napak jemati znali. Tako ona želi, de bi verni v domačim jeziku le takošne izdaje s. pisma brali, v katerih je tudi potrebno razlaganje zapopadeno; kateri pa so toliko učeni, de s. pismo zamorejo brati v hebrejskim ali greškim jeziku, v katerim je bilo od začetka pisano, ali v latinskim jeziku, v katerim je prestavljenje cerkev poterdila, tistim cerkev tega vodila ne stavi, ker se zanaša, de so že toliko izmodreni, de bodo božji pravi pomen svetih besedi našli. Iz tega uzroka bi bilo vošiti, de bi tudi naše v slovensko prestavljeno s. pismo kaj razlaganja pridjaniga imelo; pa pred šestdesetimi leti smemo hvaležni biti, de se je saj prestavilo; druga izdaja štirih evangeljev od l. 1834 pa ima že nekaj kratkiga razlaganja v sebi. V zadnje je cerkev prepovedovala vselej take svete pisma brati, ktere so po krivovercih popačene, kakor so dandanašni tiste, ki jih tako imenovane družbe s. pisma iz Anglije in Nemčije v raznih jezikih po vsem svetu trosijo; tukej pač cerkev mora čuti, in svoje otroke zmote varovati.

V. Tedaj to modro in previdno ravnanje katoliške cerkve novoverci imajo za prepovedovanje in prikrivanje s. pisma! Zdaj še le njih očitanje prav razumem, in spoznam, kako je krivično.

D. Novoverci se v tej reči še do zdaj niso nič pravice naučili. Luter je kdaj širokoustno blodil, de je pred njim s. pismo v kotu, pod klopjo ležalo, in de ga je on spod klopi na dan potegnili; in vonder je pred njim že sedemnajstero natisov samó v nemškem jeziku na svetu bilo, ko so se le kakih sedemdeset let bukve natiskati znali. Tudi v slovenskih jezikih je bilo s. pismo že pred Lutram najti, na primeru je razun staroslovenskiga s. Cirila v češkem jeziku že dvojin natis na dnevi bil. Laži se je tedaj Luter mogel poslužiti, de je katolško cerkev grajati v stanu bil, in ravno tako delajo njegovi nasledovci še dan današnji. — Vonder vzemimo še ustno izročilo nekoliko v pomenik. Kaj je ustno izročilo?

V. Ustno izročilo so tisti nauki, ktere so aposteljni iz ust samiga Jezusa ali po razsvetljenji s. Duha spoznali, pa ne zapisali, ampak le z besedo dalje izročevali, in ktere katolška cerkev zvesto ohrani.

D. Razun tega, de je s. pismo v mnogoterih krajih bolj temno, je namreč iz več krajev s. pisma očitno, de ondi ni vse zapisano, kar je Jezusoviga nauka, in kar so aposteljni z besedo oznanovali. Tako piše s. Janez v svojim evangelii: „Jezus je še veliko drugih čudežev storil, kteri pa niso v teh bukvah zapisani“. In v svojim 2. listu: „Veliko imam še govoriti, pa nočem s papirami v črnilam“. S. Pavel veleval vernikom deržati, kar so po ustih in po pismu od njega prejeli; in Timoteju piše: „Izročilo ohrani“. Ni potreba tega dalje izpeljevati, ampak le opomniti, de ni malo resnic svete vere, ktere niso v s. pismu na drobno razložene, ali ktere so ondi komej od dalječ omenjene; na primeru nauk od s. maše, od vic, od kersta otrok in drugi. Po tem takim tedaj ni drugač kakor de imamo še drugi studenec zdraviga nauka, namreč ustno izročilo katolške cerkve. Čudno bi tudi bilo, kako de bi le zapisana beseda oznanovavcov s. evangelija veljati smela, nezapisana pa čisto prazna bila. Katolška cerkev je v dokazovanji verskih nauk vedno na ustno izročilo gledala; v cerkvenih zborih se je vselej prašalo, kaj de so aposteljni in njih prvi nasledniki izročili. Tridentinski zbor je v zadnje s. pismo in ustno izročilo, oboje kot enako veljavin studenec verskih nauk, poterdil.

V. Kako pa se je to ustno izročilo do zdaj ohranilo, ker ni bilo zapisano od apostelnov?

D. Glejte, ohranilo se je vedno v živi besedi katolške cerkve; s. Duh, kteri jo vedno vodi, ni pustil, de bi se bila ktera zgubila od tistih resnic, ktere je Jezus Kristus z nebes na svet prinesel; in tako so se v serčnim prepričanju vernih obdržale, in so se očitno tudi v cerkvi oznanovale. So pa tudi cerkveni učenci v svojih bukvah zapisali, kar je cerkev popred le z besedo ohranjevala; imenujemo jih zato cerkvene očete, ker pri njih, kakor otrok nauka pri stariših, išemo podučjenja v tem, kar je od začetka v cerkvi veljalo. Katolška cerkev je dosti tacih nauk tudi v svojih zborih ali po svojih poglavarjih, rimskih papežih, izrekla, in tedaj nam je ustno izročilo tudi po tej strani poterjeno. Po takim potu nam je zapopadik ustniga izročila tako blizo kakor obsežik s. pisma, in kolikor nam je eni studenec bolj temnotin ali prikraten, nas drugi ne pusti v pomanjkanji božjih resnic.

V. Kaj pa novoverci od ustniga izročila mislijo?

D. Oni ne mislijo od tega nič družiga, kakor de vse ustno izročilo na ravnost zaveržejo, cerkvene

očete po raznih potih grajajo, cerkvi vso oblast in moč odpovedujejo za varstvo nauka skerbeti. Zatorej pa so tudi toliko resnic zgubili, ktere v katolški cerkvi spoznamo, in vonder pri vsim tem še sami nekatere reči ohranijo v svoji veri, ktere se ne dajo iz s. pisma na tanko dokazati, pa imajo vonder v ustnim izročilu svoj terdin obstanik, kakor na primeru obhajanje nedelje, kerševanje otrok. Tako so tedaj sami sebi nasprot, in ne vedo, kje de je resnica!

V. Boljši je po tem takim vonder se Kristusa in njegove s. cerkve deržati, in tako vselej resnico ohraniti, kakor pa človeškiga modrovanja čakati, in se pri vsim tem še le lahko motiti.

Od presvetiga imena Jezusa.

I. Od imena Jezusa.

Sretost in moč Jezusoriga imena.

Imena Jezusa ne smemo nobenkrat brez spoštovanja izgovoriti, ker nobeniga imena ni tako visociga, nobeniga tako svetiga, nobeniga tako mogočniga, kakor Ime Jezus. „V imenu Jezusovim se morajo vse kolena perkloniti, teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo“. *)

Ime Jezus moramo z vsim mogočim prizadevanjem moliti, častiti in hvaliti, moramo ga le z veliko spoštljivostjo izgovarjati, de bomo njegovo moč skusili in občutili. Ker „v nobenim drugim (imenu) ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebam ni ljudem dano, v kterim bi se zveličali“, **) kakor le edino ime Jezus.

Jest tedaj, ki to berem ali slišim brati, prav za terdno sklenem, de bom nar svetejši ime Jezus vselej spoštljivo in častitljivo izgovarjal: Bog mi pomagaj, de ta svoj sklep res spolnem. Amen.

Kako je sretil Pavl nar svetejši Jezusoro ime častil.

Sv. Pavl je štirinajst listov do različnih keršanskih občin pisal, in v teh samo štirinajstih pismih je presveto ime Jezus dve sto in devetnajstkrat zapisano. Kolikrat je on to visoko sveto ime še le z besedo izrekel? Stare zročila vedó, de je sv. Pavl še pod mečem, s kterim mu je bila glava odsekana, trikrat poklical ime Jezus.

Ime Jezus skušnjave premaga.

Sv. Justin marternik pravi: „Ako se v Jezusovim imenu s satanam vojskuje, se vojskuje Jezus za nas, z nami, v nas, in sovražniki pobegnejo, berž ko ime Jezus zaslišijo“.

Sv. Anton pušavnik je sv. Atanazju pravil, de ga je nekaj skušnjavec strašno nalétoval. On pa mu je samo te le besede rekel: „Jezus pa vonder še tvojo moč podere, in ti, ki ti je vsa angelska čast vzeta, se moraš potlej v blatu valjati“. Komaj de je satan nar svetejši ime Jezus zaslišal, že je bežal. Sv. Hieronim piše od več svetnikov, ki zoper znotranje in zunanje sovražnike niso imeli nobeniga družiga orožja zunaj presvetiga imena Jezusa.

Jest tedaj, ki to berem, ali slišim brati, terdno sklenem, Jezusovo ime vselej s spoštovanjem imenovati, de bom v njem ob času skušnjave imel močno brambo. Bog mi pomagaj, ta sklep spolnovati. Amen.

*) Fil. 2, 10.

**) Dj. ap. 2, 10.

Ime Jezus je pomoč v vsih nevarnostih.

Sv. Lavrenci Justinjan piše od Jezusoviga imena: „Si bolan, te bolečine zdelujejo, te bogokletne misli ali obupnost naletva; te strah pretresa, te dvomi in stiske nadlegajo, izreci ali pa misli ime Jezus, pa ne le samo z ustmi, ampak tudi v srcu. Obljubim, da boš veliko ljubeznjivost in sladkost v srcu in v ustih občutil, kolikokrat boš to sveto ime zvesto izrekel. — Sveta Mehtilada je na smertni postelji skusila, kako sladko tolažilo je v imenu Jezusu. Kadar je terpljenje neprenesljivo bilo, kadar so skušnjave strašne perhajale, je klicala samo s temi besedami: „O ljubeznjivi Jezus! o dobrotljivi Jezus!“ in kar na enkrat so se bolečine potolažile in vse skušnjave zginile.

O Bog, dodeli mi milost, Jezusovo presladko ime vselej s strahom in spoštovanjem izgovarjati, da bom tudi jest v vsih britkostih in posebno na zadnjo uro v tim vsigamogočnim imenu pomoč našel. Amen.

(Dalje sledi.)

Razgled po kersanskim svetu.

Füster v svoji revšini. Neki mestnjani iz Dunaja je šel po opravilih v Filadelfijo. V tem mestu je zagledal štacuno, v kateri je njemu dobro znan človek, pred nekaj časom se premožin hišin gospodar na Dunaju, sladkarije in šarteljne prodajal. Tega nesrečnega moža je namreč prekucija za saboj potegnila, mu vse blago vzela in ga se iz domovine segnala. Usmilil se mu je, šel je proti njemu, ter mu je po vprašanji, kako de se počuti, 50 frankov podaril. Lepo se mu je zahvalil in mu še rekel: Füster je tudi tukaj. No, kaj pa ta dela? — Nič boljši mu ni kakor meni, mu je odgovoril. — Zjutraj večidel nekaj otrok uči brati in pisati; ker se pa mestnjani z učenostjo veliko nepečajo, je gospod učenik persiljen, popoldan miljarju (žajfarju) pomagati sveče verdevati in zavitke delati, ter si tako vsakdanji kruh služiti. — Kdor visoko leti, nizko pade; in sreča, ki se v nejeveri išče, je hiša zidana na pesku.

Iz Laškiga. Kakor se sliši, misli tudi beneški kardinal kmalo vse škofo benečanskih dežel v zbor poklicati. To bo četerti zbor škofov v avstrijskim cesarstvu. — Na Toskanskim imajo upanje, da bo po lepim zgledu avstrijskiga cesarja tudi toskanska vlada dozrajne postave odpravila in s papežem pogodbo storila, ki škofam svobodo v njih pravicah zaterdi.

Iz Rima. Pred začetkam šolskiga leta so učeniki bogoslovstva, zdravilstva, pravoslovstva in modroslovstva v vseučeliškim poslopji vprico kardinala Rianio-Sforzata katoliško vero slovesno molili. Neki učenik zdravilstva je potem govor imel, v katerim je v oziru učencev posebno to pomljivo: „Opovere dobriga napredovanja so večidel v učencih samih. Nekeršansko življenje in strasti so, ki se jim naša mladost le predstikrat vda, ki dušno oko kalé in veselje do vikših resnic zatirajo; pa tudi nestanovitnost je, ki se kmalo te, kmalo une reči poprime, prizadevanje novih in slovečih vednost si pridobiti, hrepenenje vse le na pol, nič pa ne popolnoma vediti, poslednjič je državna ometica, ki toliko naših mladencev stanovitnemu in blaženemu učenju odteguje.“ — Keršanski nauki so se 19. listopada zopet kakor popred začeli. Štirideseturna molitev se je že zopet kakor poprejšnje čase prvo adventno nedeljo v Pavlji cerkvi perčela; sveti oče so sami presveto rešnje Telo v cerkvo slovesno prenesli. Pobožnih je bilo prvi dan toliko, da se je komaj zraven peršlo.

Več ur so papež pred svetim rešnjim Telesam molili, druge ure so bili pa kardinali pričujoči. — 28. listopada so se Finaleski benediktinarji s svojim opatom iz Piemonteškiga skoz Rim v Subiaški samostan podali, ko so jim ga papež v dar dali. Dvajset mladencev iz vsih krajev sveta, ki mislijo v Ameriko in Avstralijo iti keršansko vero oznanovat, je opat k svetimu očetu perpeljal, ki so jih za ta imenitni poklic v nemali, jim blagoslovljeno svetinjo s podobo Riminške Matere Božje podarili in jih blagoslovili. Tako se je piemonteški prah z nog oznanovavcov otrese, in beseda božja hiti v dežele, ki je bodo bolj vredne. — Znano je, da so Rimljani hotli duhovnam vse posvetne službe vzeti. Imeli so nekoliko časa to srečo, da so ljudski možje državo vladali; in kaj pravijo? Popred so nam vedno trobili, da duhovni niso perpravni za državno službo — kaj pa de, če že niso ravno tolikanj perpravni, so pa saj pošteni, in to posvetni ministri niso bili. — Z velikim veseljem se je letas božični dan obhajal; zakaj tri leta so pretekle, odkar papež tega dneva v velikim mestu katoliškiga sveta niso praznovali. V Sikstovi cerkvi so večernice opravili, v terdi noči so v Liberjevi cerkvi klobuk in meč (častni dar za katoliškiga kneza v vojškovanji cerkve zoper nejevernike) blagoslovili, so bili tam pričujoči per velikim obhodu s svetinjo Jezusove zibeli in so po tem per velikim altariju sveto mašo peli. Drugo sveto mašo so doma v kapelici brali. Ob treh zjutraj so pa v nar lepši obleki veliciga duhovna per altariju spoznanja v cerkvi sv. Petra veliko mašo imeli, kjer so jih vikš duhovni in mestna gosposka obdajali; po maši so pa verno ljudstvo obhajali, ter popolnoma odpustke podelili. Francoski in rimski vojaki so njim in vikš duhovšini vojaško čast skazovali.

Dr. Knobleher. Častiti misijonar se še zmirej na Dunaji za stanovitno uterjenje svojiga misijonatrudi. Kakor se zdej kaže, bo skoz celi prihodnji mesec (Februar) na Dunaji ostal. Veselo je slišati, da je vse, kar je želel, od vladarstva dosegel, in ga svitli cesar, cesarska rodovina, ministri in drugi visoki gospodje z dobrovoljnostjo sprejemajo in njegovo delo podpirajo ne samo z denarnimi darili temuč tudi z drugo misijonsko pripravo; že mu je neka grafinja lep mašni plajš, ki ga je s svojo lastno roko delala, podarila, še družiga pa druga imenitna gospa zanj pripravila. — Upati je, da se bo v Avstrii družba za srednjo Afriko ustanovila po izgledu družbe sv. Leopolda za Ameriko in pravijo, da bodo zastran tega povabilne in prozivne pisma vsem avstrijskim škofam poslani; za središče te družbe bpa utegnili Ljubljana izvoljena biti. — Podoba č. g. Dr. Knobleherja, prav lepo od Kriehuberja na Dunaji v kamen zrisana in tiskana, se dobi v Ljubljani pri g. Lerherju na prodaj in velja 1 gold. 20 kr. Gotovo je s tem delam vsem ustrezno, kateri so priložnost imeli, č. g. misijonarja kdej viditi ter ga spoznati in jih bo toraj veselilo vsaj njegovo podobo v svoji stanici hraniti; še bolj pa je želeli, da bi se teh podob prav veliko prodalo, ker so vsi denarji, kateri se bodo skupili, za pospeh misijona v srednji Afriki namenjeni.

Darila za čast. misijonarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

Od poprej . . .	184 gld. 38 kr.
Dar Sodraške fare na praznik razglasenja Gospodoviga za razširjanje svete vere v Afriki	27 „ — „
I. J. iz Bistrice v Bohinji	— „ 50 „
A. St. s iz Žužemberka	— „ 30 „
Skupej . . .	212 gld. 58 kr.